

sig tilfreds med Flertallets Fremgangsmaade og derfor forhandler med Flertallet om, hvorledes Bevillingerne skulle anvendes, have vi ikke kunnet komme til, hvad Mindretal jo sjældent kunne, at føre nogen Forhandling om, hvorledes disse Nedsættelser skulle føres videre ud i det enkelte“. Vi se altsaa, hvorledes denne Mindretalsordfører den Gang forsvarede sine Ændringsforslag. Han veed meget godt, at det ikke nytter noget. Han siger saaledes: „Jeg veed meget vel, at de Forslag, vi have stillet, ikke ville blive vedtagne af Flertallet i denne Sal. Om de vare saa vel begrundede, at de syntes soleklare for alle Mennesker, vilde de endda ikke blive vedtagne, fordi Flertallet er fuldstændig bundet ved, hvad der skete i Fjor“ — ja, det er Flertallet ogsaa nu — „er bundet til Regeringen og det Parti, det nu staa sammen med. Men vi stille vore Forslag alligevel for at betegne vor Stilling baade nu og i Fremtiden. Selv om de blive forkastede, staa de dog som et Vidnesbyrd om, at den Retning, som hidtil i en Menneskealder har krævet Nedgang paa disse Omraader til Fordel for Reformer i produktiv Retning her i Samfundet, endnu ikke er død i vort Land, men at den lever ude i Folket, lige saavel som den er repræsenteret her i Rigsdagen. Lad da kun disse Forslag blive Mærker og Vidnesbyrd om, hvad Flertallet har gjort i Fjor, da de Herrer sluttede deres Forlig.“

Jeg læser denne Tale op her, eller Brudstykker af den, fordi jeg synes, Stillingen paa mange Maader ligner den fra for 12 Aar siden: Jeg kan sige ligesom den daværende Mindretalsordfører: Jeg veed, at det nytter ikke noget, hvilket som helst Forsvar jeg vilde føre for vore Ændringsforslag, deres Skæbne er afgjort, Flertallet er bundet til sin Regering, Overenskomsten fra i Fjor binder dem sammen, og Højre vil støtte den ligesom den Gang, saa at vore Forslag alle ville blive forkastede. Naar vi alligevel stille dem, er det af samme Grund, som Mindretalsordføreren den Gang udtalte, at det skal vises, at der dog er et Parti i dette Land, som vil protestere mod de alt for overordentlig store Militæruddgifter. Det er dette, vi ville give til Kende ved vore Ændringsforslag.

Hvis man vil gaa i Enkeltheder og se de Forslag, det daværende Mindretal stillede, og de Poster, vi nu i Aar foreslaa nedsatte, vil man ogsaa finde, at vore Forslag egentlig ikke ere andet end Gengangere. For 12 Aar siden foresloge de Her-

rer en Konto som „Udgifter til Krigsmateriel“ nedsat — det samme gøre vi i Aar. De foresloge Kontoerne M. a. B. og M. a. A. nedsatte, det vil sige de Konti, som vedrøre Fæstningen og Bygningsvæsenet, de forlangte Bevillingen til røgfrit Krudt nedsat, de forlangte endvidere, at Bevillingen til Geværfabrikation efter Model 1889 skulde nedsættes, og det er det samme, vi foreslaa i Aar. De forlangte, at saadanne Poster som de store Udgifter til aktive og passive Søminer skulde nedsættes. De se, mine Herrer, jeg kan blive ved at paavise, at netop de Ting, som Mindretallet for 12 Aar siden gjorde til Genstand for deres Forslag om Nedsættelse, ere de samme, som fra vor Side foreslaas nedsatte.

Den Skæbne, som Mindretallet led den Gang, vide vi, at ogsaa vi skulle lide: Flertallet vil her ligesom for 12 Aar siden opfyldte Regeringens Ønsker, saaledes at den faar det, den har krævet til Militæruddgifter. Jeg skal derfor ikke gaa i Enkeltheder og nærmere begrunde vore Forslag. Det vilde være til ingen Verdens Nytte. Jeg har gjort det i adskillige Aar tidligere, det vilde kun kunne blive en Gentagelse af, hvad jeg tidligere har sagt, og det vilde egentlig kun være at spille Tingets Tid.

Jeg skal derfor gaa over til at tale om et andet Spørgsmaal, nemlig et Samraad, som er blevet afholdt om en Sammendragning af samtlige vore Militæruddgifter paa to enkelte Budgetter af Finansloven, §§ 22 og 23. Man vil finde, at Militærvæsenet gør sig gældende paa saa godt som hele Finansloven. Det gennemsyrrer næsten hver eneste Paragraf, rundt omkring ville vi finde, at Militærvæsenet er trængt ind. Allerede naar vi begynde med en saa uskyldig Paragraf som § 2, der handler om vore Domæner, vide vi alle, at der f. Eks. gælder en Resolution, hvorefter det tillades Krigsministeren at hugge i Statens Skove saaledes, som han nu finder det tjenligt for Fæstningen. Denne Resolution have vi flere Gange ønsket at faa ophævet, men det har aldrig kunnet lykkes, den staaer endnu. Gaa vi til § 3, vil man her finde Usserød Klædefabrik og Frederiksværk Krudtværk opførte, det vil sige to rene militære Foranstaltninger. Gaa vi til § 5, der omhandler Statens store indirekte Indtægter, særlig vore store Toldindtægter, skulde man synes, at her kunde dog vel Militærvæsenet ikke ogsaa gøre sig gældende, men det gør det desværre i en sørgelig Grad. Vi finde nemlig en gammel Lov fra 1864 om